

Dana 21. prosinca 2016. Jutarnji list je objavio članak Obavezno radno vrijeme učitelja, u kojem su napisane neistine o stanju u školama u Republici Hrvatskoj, kao i u ostalim zemljama Europske Unije, vezano uz odmore učenika i radno vrijeme učitelja.

Republika Hrvatska spada u zemlje Europske Unije u kojima je opterećenje učenika najveće, a trajanje odmora učenika najkraće.

Odmor učenika u školama u Republici Hrvatskoj tako traje nešto kraće od 12 tjedana. Prema podacima koji se navode u izvješćima organizacija Europske Unije, u Njemačkoj i Sloveniji učenici na odmoru provode 13 tjedana. U Austriji, Švedskoj, Francuskoj 15, u Finskoj čak 16 tjedana.

Momir Karin u ovom članku pokazuje nepoznavanje i/ili ignoriranje Kolektivnog ugovora za zaposlenike u osnovnoškolskim ustanovama, Pravilnika o normi učitelja i stručnih suradnika u osnovnim školama te potvrđuje da je Sindikat hrvatskih učitelja u pravu kada upozorava na sustavno degradiranje učitelja, učenika i njihovih roditelja u školama Republike Hrvatske, i to od onih koji bi trebali raditi na unapređivanju položaja učenika i učitelja u našoj zemlji.

Možda je razlog tomu činjenica da je u sustavu osnovnoškolskog odgoja i obrazovanja zaposleno preko 80 % žena, a taj postotak je u stalnom porastu.

Istina je, kako kaže Momir Karin, da pojedini ravnatelji štede. Pojedini tako štede na stručnom usavršavanju učitelja. To podržava i Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta.

Tako je u ovoj godini Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta predvidjelo „čak“ (!) 80 kuna za stručno usavršavanje učitelja i stručnih suradnika, a odustalo od skoro 12 000 kuna koje je Europska Unija nudila svakom učitelju i stručnom suradniku u Hrvatskoj za stručno osposobljavanje tijekom narednih pet godina.

Pojedini ravnatelji zabranjuju učiteljima i stručnim suradnicima odlaske na stručna usavršavanja tijekom nastavnih dana.

Za neke su učitelje zimski i proljetni praznici učenika jedinstvena prilika za stručno usavršavanje, koja nerijetko, na žalost, sami i financiraju. Dio učitelja sudjeluje na on-line stručnim usavršavanjima, za prisustvovanje kojima nemaju uvjete u školama u kojima rade.

Možemo samo pretpostavljati koji su razlozi da Momir Karin ne razumije razliku između odgajateljskog i učiteljskog posla. Posljednjih dvadeset i pet godina bio je ravnatelj dječjeg vrtića, a potom srednje škole.

On je, kao diplomirani sociolog i filozof, radio svega 10 mjeseci kao nastavnik u srednjoj školi. Bilo bi vrijedno saznati kojim se poslovima bavio za vrijeme nenastavnih dana tijekom zimskog i ljetnog odmora učenika te kojim je seminarima prisustvovao u navedeno vrijeme, kako bi nama učiteljima pružio izuzetno pozitivno nadahnuće.

Učiteljski posao se u mnogočemu razlikuje od osiguranja dnevnog boravka učenika.

Osim toga, ne žive svi učenici u Republici Hrvatskoj u Zagrebu. U nekim selim učenici autobusima „prevale“ i preko trideset kilometara po jako lošim cestama za dolazak u školu i povratak kući. Zašto se pomoćnik ministra ne pozabavi ovim problemom?

Ni jedan učitelj u Republici Hrvatskoj, a to bi Momir Karin trebao znati, ne radi od 8 do 11, 12 sati.

Naime, učitelji obavljaju poslove prema Rješenju o tjednom zaduženju a koji proizlazi iz Pravilnika o tjednom zaduženju učitelja i stručnih suradnika u osnovnoj školi. Na žalost, kao redovita nastava koju učitelji obavljaju, nisu priznate npr. dopunska i dodatna nastava, izvannastavne aktivnosti, rad voditelja smjene, vođenje županijskog stručnog vijeća, vođenje stručnog aktiva, dežurstvo... Za razliku od nekih Europskih zemalja, u kojima je priznato i putovanje u istom danu iz jedne škole u drugu kao redoviti rad s učenicima, u Hrvatskoj to spada u domenu znanstvene fantastike (kao uostalom i plaće zaposlenika odgojno – obrazovnog sustava tih zemalja). Učitelji ne koriste u školama pauzu u radu predviđenu zakonom.

Potresna je činjenica da se Momir Karin usuđuje izjaviti kako želi omogućiti učiteljima da se više bave djecom kada bi trebao znati da učitelji u Republici Hrvatskoj imaju jednu od najviših normi u Europi.

Učitelji bi bili sretni kada bi sav svoj rad mogli obavljati u školi i kada sami ne bi morali financirati materijale koji su im potrebni za rad. Na žalost, učitelji često rade u više škola, po školama se radi nedostatka mjesta sele po učionicama zajedno s radnim materijalima, u zbornicama često nema mjesta niti da svi članovi učiteljskog vijeća sjede, a kamoli da rade, na radnom mjestu im nije dostupna stručna literatura... Ako itko misli da rješenje odgojno-obrazovnog pitanja stoji u tome da se učitelji u neadekvatnim uvjetima rada u zbornicama griju u krugu oko vatrice, onda je pitanje imali nižeg dna od ovoga.

Momir Karin je bio član radne skupine koja je radila na Izmjenama i dopunama Zakona o osnovnom i srednjem obrazovanju. Mogao je doprinijeti uređenju sustava odgoja i obrazovanja u osnovnom i srednjem obrazovanju po modelu koji je predlagao Sindikat hrvatskih učitelja, ali nije. Pokazao je time, a i izjavama u gore navedenom članku, da sustav ne poznaje, a što je još strašnije, da ga nema namjeru upoznavati.

Ono što je najstrašnije, jest, da pod krinkom brige za učenike i njihove roditelje, namjerava raditi na samo jednoj stvari, a to je osiguranje doživotnih mandata pojedinih ravnatelja, kojima i sam pripada. On sustavu odgoja i obrazovanja pristupa iz pozicije moćnika pa inzistira isključivo na promjeni forme, podržava nedorečenost Zakona o odgoju i obrazovanju, iako učitelji konstantno nude cjelovitu promjenu koja će koristiti svim sudionicima odgojno- obrazovnog sustava, a državnoj blagajni racionalizirati trošak.

Kada bi Momir Karin i ostali ipak prihvatili dijalog i suradnju s učiteljima, nositeljima odgojno- obrazovnog procesa, i prestao se služiti politikom *Zavadi pa vladaj*, kakva bi to tek reforma bila!